

po rozumu § 8, odst. 3 n. z. povinna hraditi nemocnici útraty ošetření a léčení za 28 dní, a to jen jednou, i když pojištěnec byl léčen v nemocnici opětovně. Žalovaný úřad, posoudiv daný případ podle § 6, lit. b) (správně § 6a), odst. 3) nemocenského zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., ve znění novely z 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z., usoudil, že tu jde o nové onemocnění a tudíž o nový závazek pokladny hraditi útraty nemocničního ošetřování T-ova v době od 21. října 1924 za 28 dnů. Stížnost vytýká, že žalovaný úřad neprávem posoudil případ podle cit. § 6a), odst. 3 n. z. Stížnosti bylo přisvědčiti. Podle ustálené judikatury tohoto soudu jest nemocí ve smyslu nemocenského zákona rozuměti tělesný nebo duševní stav osoby, o níž jde, který podle posudku vědy lékařské vyžaduje lékařského ošetřování a poskytnutí léků (srovnej Boh. A. 975). Dokud tento stav trvá, jest považovati pojištěnce za nepřetržitě nemocného ve smyslu zákona nemocenského. Dle výsledku průvodního řízení a zjištění žalovaného úřadu, byl M. T. i po propuštění z nemocnice dne 21. července 1924 nepřetržitě v léčení a ošetření pokladničního lékaře až do opětného přijetí do nemocnice dne 21. října 1924, šlo tedy, jak vyslovil správně úřad I. stolice, o nepřetržitou periodu nemoci. Dostála tudíž pokladna své platební povinnosti, stanovené v § 8, odst. 3 n. z., když za nepřetržitého trvání nemoci M. T-e zaplatila léčebné za 28 dní. Předpisu § 6a), odst. 3 n. z. na případ tento nelze použiti. Předpis tento stanoví, že novou nezpůsobilost ku práci následkem nemoci, na kterou bylo již nemocenské poskytováno, při výpočtu doby podpůrné jest pokládati za pokračování téže nemoci, nenastane-li později než osm týdnů po zastavení nemocenského. Stručný jeho smysl je ten, že onemocní-li pojištěnec nejpozději do 8 týdnů poté, kdy mu nemocenské bylo zastaveno, na tutéž nemoc poznovu, jest nové onemocnění toto, pokud jest spojeno s nezpůsobilostí ku práci, pouhým pokračováním onemocnění prvého. K mezidobí se vůbec nepřihlíží a má se za to, jako by mezi oběma případy onemocnění nebyla nastala nijaká mezera, jako by šlo skutečně o jeden a týž případ onemocnění (srovnej Boh. A. 2321). Ustanovení toto má význam nejen pro výpočet podpůrného období podle § 6, č. 2, posl. věta n. z., nýbrž i pro případ § 8, odst. 3. poněvadž obsahuje závaznou normu o tom, kdy při téže chorobě nastává nový pojistný případ (srovnej Boh. A. 3749). Z toho jde, že cit. § 6a) za předpokladů zde uvedených i nové onemocnění, jež by jinak dle hořejšího výkladu onemocnění bylo založilo nový pojistný případ, prohlašuje za pokračování choroby dřívější. Vztahuje se jen na případy, kdy nastalo efektivní přerušeni nemoci, t. j. kdy pominuly předpoklady poskytování nemocenských podpor dle § 6, když pojištěnec léků a lékařského ošetření již nepotřeboval a výdělku byl schopen. O takový případ, jak shora uvedeno, tu nejde, neboť schází jeden z předpokladů, když, jak nesporno, pojištěnec léků a lékařské pomoci po celé mezidobí byl potřeben. Pak ovšem jest bez významu, že od zastavení nemocenského do opětné nezpůsobilosti ku práci uplynulo více než 8 týdnů a že T. v mezidobí tom pracoval.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 13. prosince 1928, č. 21.843/27.)

K § 2, odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Stěžující si pojišťovna předepsala pojistné nemocenské, invalidní a starobní M. K-ovi v P. za R. F-ovou na dobu od 1. srpna do 25. září 1926 částkou 45 Kč 60 h a P. Š-ovi tamtéž za J. L-a na dobu od 11. července do 28. srpna 1926 částkou 40 Kč 72 h. Expositura okresního úřadu v Š. výměrem ze dne 16. února 1927, č. 1271/27, osvobodila jmenované zaměstnavatele od náhrady předepsaného pojistného za R. F-ovou a J. L-a s odůvodněním, že M. K. a P. Š. hodnověrně dokázali že jich zaměstnanci jsou školou povinné děti, kterým je hlavní zaměstnání samozřejmě navštěvování školy a nikoliv pastýřství, kterým se jen o prázdninách, tedy příležitostně mo-

hou obíratí, následkem čehož za tuto příležitostnou práci — službu — se nemohou považovati za pojištěním povinné. Župní úřad naříkaným rozhodnutím potvrdil výměr okresního úřadu z jeho důvodů. O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto: Podle § 2, odst. 1 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., jest pojištěním povinen a podle tohoto zákona pojištěn, kdo v republice Československé vykonává práce nebo služby na základě smluveného poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonává jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Stačí tedy k tomu, aby zaměstnanec byl vyloučen z povinného pojištění, vykonává-li práce nebo služby, jinak pojištěním povinné, buď jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Jde tu tedy o dva různé, samostatné důvody pojistnou povinnost vylučující. Žalovaný úřad z okolností, že zmínění zaměstnanci jsou školou povinné děti, usoudil, že jich hlavní zaměstnání jest samozřejmě návštěva školy a že pasení dobytka, jímž se mohou zabývatí jen o prázdninách, třeba považovati za práci příležitostnou ve smyslu citované normy. Stížnost vytýká, že z okolností, že tito zaměstnanci konali námezdní práce jen v letní době (od 10. července do 28. srpna, resp. od 1. srpna do 25. září 1926) ještě neplyne, že by šlo o práce příležitostné. Stížnosti třeba tu přisvědčiti. Příležitostnou jest práce, je-li se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým a netvoří-li takto řádný zdroj příjmů osoby pracující. Z této definice se pak podává, že nelze mluvit o práci příležitostné při pracovním poměru takovém, který zaměstnanci jest po delší dobu řádným a snad jediným zdrojem výživy. Stěžující si strana již během řízení správního tvrdila, že sporný pracovní poměr trval nepřetržitě delší dobu — 6 až 8 neděl — a byl v kritické době jediným, hlavním zaměstnáním jmenovaných zaměstnanců. Tyto okolnosti mají podle toho, co bylo shora řečeno, rozhodný význam pro vyřešení otázky, zdali jde o práci příležitostnou. Ježto žalovaný úřad okolnosti ty nezjistil a k nim při rozhodování nepřihlédl, vykládaje si zřejmě nesprávně zákonný pojem práce příležitostné, zůstalo řízení v podstatné části kusým a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě. Stěžující si strana namítala v odvolání ze dne 17. února 1927, že i kdyby tu nebylo pojistné povinnosti, tím že zaměstnavatel jmenované zaměstnance řádně k pojištění přihlásil a pojišťovna přihlásku tu přijala, vznikl pojistný poměr se všemi důsledky, které k němu zákon pojí. S touto námitkou se žalovaný úřad nevypořádal, ač tak učiniti musil, když byl názoru, že jmenovaní zaměstnanci pojistné povinnosti nepodléhají. Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud ke zrušení naříkaného rozhodnutí.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 8. února 1929, č. 2569/29.)

K § 25. n. z. — Okresní správa politická v K. výměrem ze dne 20. srpna 1926, č. 36.263, zrušila podle § 19. zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., usnesení představenstva a dozorčího výboru okresní nemocenské pokladny v K. ze dne 13. června 1926, jímž usneseno poskytnouti okresní správní komisi v K. bezúročnou zápůjčku, případně později dar ve výši 500.000 Kč, ježto výslovně podle § 25 výše citovaného zákona ve znění upraveném zákonem ze dne 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z., ničeho ze jmění pokladny nesmí býti použito k jiným účelům než pokladenským, takže usnesení to jest zřejmě protizákonné. Zemská správa politická v Praze rozhodnutím ze dne 12. února 1927, č. 515.979, odvolání okresní správní komise v K. zamítla z toho důvodu, že okresní správní komise není legitimována k podání stížnosti do onoho opatření dozorčího úřadu nemocenské pokladny. Z tohoto rozhodnutí se odvolala dále okresní správní komise v K. Ministerstvo sociální péče však naříkaným rozhodnutím odvolání nevyhovělo a potvrdilo rozhodnutí zemské správy politické z důvodů v něm uvedených. O stížnosti okresní správní komise v K. uvážil nejvyšší správní soud toto: Námitky stížností, jež vytýkají